Р Е Ш Е Н И Е
№ 44433

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 7 състав,** в публично заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8931** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) [Чл. 145 ал. 1 от АПК], във връзка с чл. 151, ал. 5 и чл. 159, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица] против Решение № 4332р-44061 от 01.07.2026 г., издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР), с което на основание чл. 59, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 7, т. 1, б. „д“ от Директива 2006/126/ЕО, чл. 19 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. на МВР и по аргумент от чл. 151, ал. 5 и чл. 159, ал. 1 от ЗДвП, е отказано издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство (подновяване поради изтичане на срока на валидност) по заявление с вх. № 6273 от 17.02.2026 г.

В жалбата се поддържа, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, като издаден в противоречие с материалноправните разпоредби. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение за отказ. Жалбоподателят твърди, че административния орган не е извършил пълна, обективна и всестранна проверка относно обичайното му пребиваване, като се е акцентирал само върху три обстоятелства- премахване на адресът, посочен в личната карта на лицето, липса на данни за трудови договори и неплатени здравни осигуровки за период от пет години назад. Според жалбоподателя, административния орган е следвало да изследва семейните, личните ,имуществените и други негови връзки и отношения в РБ. Иска се отмяна на оспорения акт. Претендира разноски.

В с.з., жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – Началникът на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на

вътрешните работи, не се явява и не изпраща представител.
Софийска градска прокуратура, уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Административен съд – София-град, III отделение, 7-ми състав след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят В. С., ЕГН [ЕГН], е български гражданин, [дата на раждане] в М., с регистриран постоянен адрес: [населено място], [улица]. Лицето е притежавало българско Свидетелство за управление на МПС (СУМПС) №[ЕИК], издадено на 28.10.2020 г., със срок на валидност до 28.10.2025 г., с валидни категории за управление: M, A, B, BE, Tкт, C, CE, D и DE.
На 17.02.2026 г. В. С. е подал в отдел „Пътна полиция“ при СДВР заявление за издаване на СУМПС с вх. № 6273 от 17.02.2026 г. (рег. № 601875/2026 г.) поради изтичане на срока на валидност на предходния документ. Към заявлението са приложени:
Декларация по чл. 151, ал. 5 и ал. 7 от ЗДвП (Приложение № 1 към чл. 13, ал. 1, т. 6 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. на МВР), в която е декларирано установяване на обичайно пребиваване в Република Б. , като в бланката е посочен адрес: [населено място], [улица](вписан като „ [улица]“ / „ [улица]“); Удостоверение за здравословно състояние и карта за оценка на физическата годност за категории C, D, E с положително заключение за годност; Приемо-предавателен протокол от 17.02.2026 г. за връщане и унищожаване на предходното СУМПС № [ЕИК] и Квитанция за платена държавна такса за ускорена услуга в размер на 38,34 евро (равностойна на 74,99 лв.). В заявлението като лице, упълномощено да получи готовия документ, е вписан А. К.
Първоначално по подаденото заявление административният орган е изготвил СУМПС № DA0322782 от 18.02.2026 г., което не е било връчено на заявителя.
Поради съмнения, във връзка с проверка на декларираните обстоятелства относно обичайното пребиваване на лицето са предприети множество процесуални и оперативни действия.
На 18.02.2026 г. инспектор от ОПП – СДВР е провел телефонен разговор на посочения в заявлението номер за връзка ([ЕГН]), при което отговорилото лице – А. М. К., е заявило категорично, че не познава В. С., не знае да е упълномощаван и не е предоставял данните си за получаване на документа му.
Извършена е проверка чрез 04 РУ – СДВР на посочения от заявителя адрес: [населено място], [улица]. С докладна записка рег. № 228000-12540 от 26.02.2026 г. (рег. № 4332р-12549 от 09.03.2026 г. по описа на ОПП – СДВР) полицейски инспектор при 04 РУ – СДВР е установил, че адресът е премахнат във връзка с изграждането на нов участък от [улица], като сградите са разрушени през 2023 г., лицето не живее там, а посоченият телефон е неактуален, поради което изпратената призовка не е могла да бъде връчена.
Извършена е служебна проверка в информационната база данни „RegiX“ – Регистър на уведомленията за трудови договори към НАП, при която е констатирано, че за В. С. няма данни за сключени трудови договори на територията на страната.
Извършена е служебна справка за здравноосигурителния статус на лицето в НАП, при която е установено наличието на неплатени здравноосигурителни вноски за период от 5 години.
С Решение № 4332р-22950 от 03.04.2026 г. Заместник-директорът на СДВР, на основание чл. 103, ал. 2 и ал. 4 и чл. 97, ал. 1, във връзка с чл. 99, т. 2 от АПК, е отменил невръченото СУМПС № DA0322782 от 18.02.2026 г. и е възобновил административното производство по заявление вх. № 6273 от 17.02.2026 г., като е върнал преписката на отдел „Пътна полиция“ при СДВР за произнасяне по компетентност по реда на глава пета от АПК.

След възобновяване на производството Началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издал процесното Решение № 4332р-44061 от 01.07.2026 г., с което е отказал издаването на СУМПС на В. С. поради липса на установено обичайно пребиваване в Република Б. съгласно чл. 151, ал. 5 от ЗДвП. Решението е съобщено на лицето, след което в законоустановения 14-дневен срок е подадена настоящата жалба пред Административен съд – София-град.

От правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 и ал. 3 от АПК, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност съгласно чл. 145, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и т. 3 от АПК, от лице с пряк и непосредствен правен интерес – адресат на неблагоприятния административен акт в преклузивния 14-дневен срок.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до доводите, посочени от жалбоподателя.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 151, ал. 2 и чл. 159, ал. 1 от ЗДвП, чл. 33, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи (ПИБЛД) и чл. 12 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. на МВР, заявленията за подмяна на СУМПС се подават в звената „Пътна полиция“ при СДВР/ОДМВР по постоянния адрес на заявителя, а техните началници са материално и териториално оправомощени да издават актове или мотивирани откази по тях . Постоянният адрес на В. С. е на територията на Столична община - [населено място], [улица], поради което Началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е разполагал с материална, териториална и функционална компетентност да издаде оспорения отказ.

Актът е постановен в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК. В него са посочени органът-издател, адресатът, конкретното волеизявление и срокът за обжалване, изложени са ясни фактически основания – резултатите от проверките на 04 РУ – СДВР, справките в RegiX за трудова заетост и здравно осигуряване, както и приложимите правни норми по ЗДвП, Наредба № I-157 и Директива 2006/126/ЕО (респ. Директива (ЕС) 2025/2205) Фактическите мотиви кореспондират изцяло със събраните в преписката документи.

При провеждане на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Административният орган е изпълнил служебното си задължение по чл. 35 и чл. 36 от АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства. Направени са конкретни проверки чрез териториалното полицейско управление и държавните регистри. Невръчването на призовка на заявителя в хода на проверката се дължи изцяло на неговото поведение – посочване на несъществуващ адрес (разрушена сграда) и телефонен номер на лице, което отрича контакт и упълномощаване, поради което не е налице ограничаване на процесуалните му права по вина на администрацията.

Оспореният отказ е постановен и в съответствие с материалния закон и целта на нормативната уредба.

Съгласно чл. 151, ал. 5 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република Б., за което обстоятелство подписват декларация или представят доказателство за обучение в страната не по-малко от 6 месеца. Това материалноправно изискване е въведено в изпълнение на чл. 7, § 1, б. „д“ и § 3 от Директива 2006/126/ЕО (респ. чл. 10, § 1, б. „д“ и § 3, б. „б“ от Директива (ЕС) 2025/2205) и представлява задължително кумулативно условие както при първоначалното придобиване на правоспособност, така и при всяка последваща подмяна/подновяване на СУМПС поради изтичане на срока на валидност.

По смисъла на легалната дефиниция в § 6, т. 46 от ДР на ЗДвП, във връзка с чл. 12 от Директива

2006/126/ЕО (чл. 20, § 1 от Директива (ЕС) 2025/2205) и Приложение № 1 към чл. 13, ал. 1, т. 6 от Наредба № I-157, „Обичайно пребиваване“ е мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца (365 дни) поради лични или трудови връзки, а при липса на трудови връзки – поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото.
За лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което поради това последователно пребивава в две или повече държави, за обичайно пребиваване се счита мястото на личните връзки, при условие че лицето редовно се връща там.
Съгласно константната съдебна практика на ВАС и административните съдилища на РБ, подадената от заявителя писмена декларация по чл. 151, ал. 5 от ЗДвП служи като първоначално доказателствено средство, за чиято достоверност лицето носи отговорност.(в този смисъл е и Решение № 7867 от 2021 г. на ВАС и Решение № 10497 от 2024 г. на ВАС). Декларацията обаче не създава необорима презумпция и не лишава органа от правото и задължението да извърши проверка при съмнение относно истинността на посочените обстоятелства.
В настоящия казус административният орган е провел надлежно доказване по чл. 170, ал. 1 от АПК и е установил обективни факти, които изцяло опровергават декларацията на В. С., Видно от приложената по делото Докладна записка 4332р-19480 от 20.03.2026г. на полицейски инспектор 03 сектор „АО“ про ОПП-СДВР, адресът, посочен като място на обичайно пребиваване - [населено място], [улица], реално не съществува, тъй като сградите са разрушени още през 2023 г. Липсват данни - регистрирани трудови договори в НАП, от които да е видно заявителят да има някакви трудови връзки в Република Б. респ. трудова заетост. Лицето няма непрекъснати осигурителни права и не е заплащало здравноосигурителни вноски за период от 5 години.
Посоченият от жалбоподателя постоянен адрес в [населено място] сам по себе си не установява фактическо пребиваване в страната за период над 185 дни, нито наличието на реални лични връзки и тясна обвързаност.
Съгласно чл. 170, ал. 2 от АПК при оспорване на административен отказ тежестта на доказване пада върху жалбоподателя, който трябва да установи пред съда, че са били налице материалноправните условия за издаването на искания административен акт/документ.
Предвид изложените в жалбата твърдения, в хода на делото, жалбоподателят не е представил каквито и да било доказателства (писмени договори, доказателства за фактическо ползване на жилище, документи за семейно положение, грижа за близки, сметки за комунални услуги, данни за реализирани престои и пътувания в страната), от които да се установи, че през последните 12 месеца преди подаване на заявлението е пребивавал на територията на Република Б. повече от 185 дни или че личните му връзки са трайно установени в страната, поради което в случая не е налице материалноправната предпоставка по чл. 151, ал. 5 от ЗДвП във връзка с § 6, т. 46 от ДР на ЗДвП. Липсата дори само на едно от кумулативно предвидените в закона изисквания е достатъчно и самостоятелно основание за постановяване на процесния отказ.
Издаденият отказ съответства на целта на закона – да гарантира спазването на правилата за движение и да предотврати издаването на документи за правоуправление от държава членка, в която заявителят няма установено обичайно пребиваване, в унисон с принципа за притежаване само на едно СУМПС в Европейския съюз.
С оглед изложеното, настоящата инстанция намира, че оспореното Решение № 4332р-44061 от 01.07.2026 г. на Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е валиден, процесуално и материално законосъобразен административен акт, поради което подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен

съд – София-град, III отделение, 7-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], против Решение № 4332р-44061 от 01.07.2026 г., издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с което е отказано издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство по заявление с вх. № 6273 от 17.02.2026 г., като НЕОСНОВАТЕЛН

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: